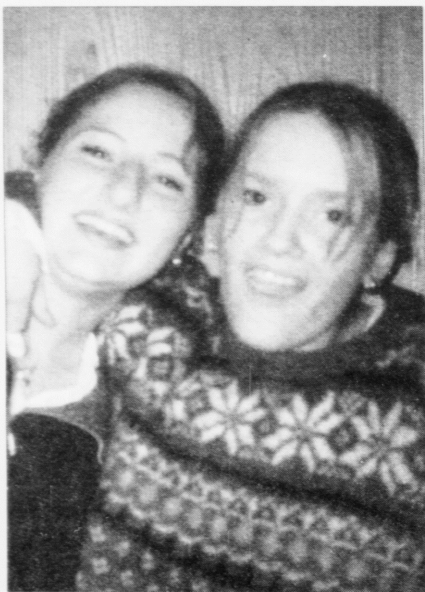

Eitt minni um vinkonu mína Beintu Ingibjörg Jóhansen

Fødd: 13.06.1978
Deyð: 15.08.1998

Nú eitt ár liðið er síðan tú fórt frá okkum her Vit leingjast eftir tær tú vart okkum so nær Vit ugga okkum við at vit aftur vera við tína lið Tíni fitti og blíði látur bleiv fyrri einum árið okkara grátur At kreftin skuldi taka teg so hart gjörði ikki hjarta okkara minni sært Harrin vísti tær sín veg og okkum tað vón, at vit aftur skulu síggja teg.

Lívið byrjar við einum smíli og við einum baby ýli

Lívið er ein gáta tey sum eftir standa gráta Vit minnst bert tær góðu løtur frá tí vit á fyrsta sinni fóru upp á føtur Vit læra at elska tey nærmastu tá deyðin okkum skilir eru tey, tey harmastu

Tú fórt frá okkum alt ov ung tá gjörðist byrða okkara tung Vit vilja altíð minnst teg og koma einaferð tín veg

Tann dagin vit síggjast aftur verður hugaheimur okkara aftur lættur.

Vinkona tín Sólja

Viðmerking:

Miraklir

Ein hoyrir næstan vanliga frá einstaklingum, um hvussu tey hava havt "persónligar upplivingar" av Gudi. Fer ein á móti í samkomum, sum t.d. Filadelfia (sum eg havi verið nóg býttur og góðtrúgvandi til at gera í leitán minari og tað oftari enn eg havi hug at viðganga), kann ein síggja tungutalu (ella í øllum førum fólk sum mæna av øllum alvi um nakað, sum eingin skilir), andar, ið verða ríknir úr fólk (ella í øllum førum fólk sum liggja á gólvum og sprakla og skriggja dramatiskt — áhugavert er at leggja sær til merkis, at hetta bert hendir fyrri tey, ið ganga í tilikum samkomum og ikki á tann vanliga heidningin á gótu), og grøðing (ella í øllum førum hoyra eina rúgvu av solum um grøðing).

Hesin tekstur er mest av øllum til Filadelfia og aðrar samkomur sum trúgva uppá grøðing og onnur undur, ið koma frá einum góðum Gudi:

1) Fyri tíð síðani sá eg eina gentu í vikublaðum Se og Hør, sum var fodd uttan armar og bein. Hon var tá blivin fimm ára gomul og hevði meiri ella minni líva lív sít í einum sergjordum boyla ella stativi. Hon sat í einum vindeyga sum ein urtarpottur og nýtti útsýni, mest av øllum tí at hon ikki

kundi so nóg annað. Eg fari at brúka hesa gentuna sum eitt dømi, ikki tí at hon hevur tað allarringast í verðini, men av tí at hennara neyð sæst, í mótsetning til onkran, ið t.d. ikki hevur so góð eygu, ella onkran, sum hevur eitt sindur ilt í hovinum.

Fer henda genta, ella nakar sum hon, nakrantíð at verða "grødd"? — Nei. Tí at hevði nakar tilikur persónur nakrantíð verðið grøddur, so hevði tað verðið í bløðum um allan heimin sum ein verðinssensasjon. Í staðin hoyra vit nóg um fólk sum vitna um, at Gud hjálpti teirra høvuðpinu, ella teirru ringu sjón.

Eisini hoyra vit nóg um fólk, sum trúgva, at tað er Gudi at takka, at 3-ára gamla barn teirra fann heim aftur einsamalt, aftaná at tað var blivið burtur. Men druknar eitt annað barn í einum seppitanga; so er tað bara óheppið. Tað er í øllum førum ikki Guds skyld.

Tað, ið eg meini er: um henda gentan, sum manglar so nóg, aldrin fer at verða grødd, hví skuldi Gud so tíkið sær av okkara høvuðpinum?

2) Harafrat kann sigast meira generelt, at fólk um allan heimin missa armar og bein í kríggi, og neyð hava vit nokk av. Virkar grøðing, hví ganga hesi næstakerligu

kristnu so ikki runt á sjúkrahúsum um allan heimin og grøða fólk? Ein av umberingunum hjá hesum trúgvandi er, at tað er neyðugt at tann, ið verður grøddur, eisini trýr fult og fast uppá, at undurið fer at henda, og at henda trúgvinn lættligast sæst um tey, ið vilja grøðast, sjálvi koma á móti (og eg fari her hyggja burtur frá, at hetta als ikki var galdandi fyrri tað grøðingina, ið fór fram í biblíuni).

Hetta er bæði býtt og óhugnaligt.

Býtt, tí at tann sjúki t.d. kann liggja í koma, og tí hvørki er fóru fyrri at fara á móti ella fyrri at jätta sína trúgv fyrri nokrum.

Óhugnaligt, tí at tað vísir hvørjir Hansara prioritetir eru. — Grøðir Gud ikki, har tað er neyðugt, men bert um vit biðja, so vísir tað jú, at hann ikki leggur so nóg, ið um vit hava tað gott, sum hann leggur í, um vit geva okkum undir Hann ella ei.

Men hetta er jú sjálvsagt. Ynskti hann, at vit vóru frísk, ella at alt var gott, so var tað jú so, líkamikið um vit bóðu ella ei.

3) Verri enn so øll neyðin í heminum stendst av manna óndskapi. Eldgos og omanlop, millum annað, skapa minst líka so nógva pinu sum ein herur, ið loypir á, og hesi hoyra jú til Guds undurfulla skaparverk.

Heimsins lívscyklus er jú eisini í veruleikanum ein sonn deyðscyklus. Er ein almektigur Gudur, ið hevur skapt alt, so kann ikki longur sigast um nakað sum helst, at "tað er bara so!"; tað er so, tí at Gud vil tað! Lívið í náttúruni er stutt og hart, fult av pinu, angist og sorg. Alt gongur út uppá, at tann veiki verður etin av tí sterka, og hetta er Guds vilji. Charles Darwin varð hildin at vera ein mótsøðumadur av øllum morali, tá ið hann skrivaði í bók síni The Origin of the Species at "tann sterkasti yvirlivir". Tað týðningarmikla er at leggja til merkis, at hesin setningur ikki er eitt herðp ("magt er ret!"), men heldur ein staðfesting av einum veruleika, sum finst í náttúruni og sum tey trúgvandi siga, at Gud hevur skapað. Er tað Darwin, sum er tann óndi?

Tá ið Gud so skal geva menniskjum okkurt at eta (eisini nakað, ið tey bert nýtast at gera, tí at Hann vil tað), so ger Hann av, at maturin skal vera ein skapningur, ið bæði kennir pinu, angist og sorg, heldur enn ikki. Eg kann halda á, men eg haldi tað vera nóg mikið fyrri hesa ferð.

John Johannesen

Spennandi kræklinga-royndir í Danmark

Í mong ár hava danir fingist við at ala krækling í Limfjórðinum. Sjálv alingin er farin fram á botninum í fjórðinum, og kræklingurin er síðani dreggjastur upp. Júst hetta seinasta hevur víst seg at vera óheppið, tí kanningar av botninum hava víst, at dreggingin fer illa við botninum og umhvørvinum har.

Í einari roynd at verja botnin og samstundis halda fram við alingini hava privatir og tað almenna sett nógvan pening í eina verkætlan, har kræklingurin verður aldur á netið, sum

liggur í sjónum. Tað almenna hevur latið umleið 10 mill. krónur í verkætlanina, harav helmungurin kemur frá ES. Danska stjórnin hevur nevliga víst verkætlanini stóran áhuga, tí tað verður mettt at hava stóran týðning, um til ber at finna ein alihátt, har tað slepst undan at oyðileggja umhvørvið á botninum.

Eisini betri pris

Maðurin, sum stendur fyrri verkætlanini, fiskifrøðingurin Jens Anton Christensen, er væl nøgður við gongdina higartil. Eitt er, at

tað á hendan hátt slepst undan at skaða ella at oyðileggja havbotnin, men sambært Jens Anton Christensen er tað eisini ein sera stórur fyrimunur, at eingin sandur er í kræklinginum, sum er aldur á neti. Hetta hevur eisini víst seg at hava sera stóran týðning fyrri tað fíggarliga úrslitið, tí kræklingurin frá nýggju alistøðini hevur víst seg at fáa munandi betri pris enn annar kræklingur.

At meiri matur er í aldum kræklingi er ikki nakað nýtt, men júst kræklingurin hjá nýggju støðini í Limfjórðinum

num hevur eisini víst seg at hava víst seg at hava fyrimunir í so máta fram um annan aldan krækling. Og tað hevur so aftur havt við sær, at hann fær enn betri pris.

Samant við kræklinga-verkætlanini er onnur verkætlan, har tað snýr seg um at æla øðu. Eisini tann royndin fer fram í Limfjórðinum.

Nógv skip koyra olju í havið

DANMARK

Hóast dansku umhvørvismynduleikarnir seinastu mánaðarnar hava gjørt meiri burtur úr at kunna um oljudálking á havinum, er einki, sum bendir á nakran bata. Tey seinastu tøluni frá sjóverjuni siga, at teir fyrstu

seks mánaðarnar í ár fekk sjóverjan 253 fráboðanir um oljudálking á sjónum.

Í 63 førum kannaði sjóverjan olju, sum rak á havinum, og í 16 førum vóru menn frá sjóverjuni umboð á skipum, sum lógu í havn, fyrri at kanna, um tey

høvdu koyrt olju á sjógvinn. Sambært frágreiðingi hjá sjóverjuni eru 49 oljudálkingarmál latin umhvørvismynduleikunum at taka støðu til.

Samanumtikið verður sagt, at talið á dálkingarfráboðanum er á leið tað sama

sum fyrra hálvár í 1998, men sjóverjan heldur ikki, at talan er um stórvægis dálking, tí oljunøgdirnar eru smáar, verður sagt.